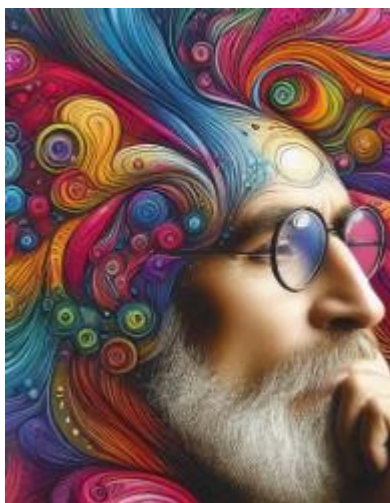


Альма



Журнал
SunKuWriter
червень 2025

Філіпе Александре де Андраде Са Моура
Filipe@FilipeMoura.com Рух
Sunkuwriter

#SunKuWriter

Порожні ночі,
душа відлунює тишею,
порожнеча в мені.

Думки кружляють,
повітря в пастці без місця,
я дихаю, поки не
задихнуся.

Немає часу, немає місця,
чекаю в тінях, існуючи
без світла, без повітря.

У тінях видимості, замаскований, я розмальований і насправді змінений. Без
свідомості, я втрачаю себе в глибокому розумі звуку.

Розбиті на шматки, ідеї, які випаровуються, як туман. Життя тече, прозоре, без
посланця... тільки я, з самим собою.

Тіні шепочуть таємниці,
холодний місяць зігріває.

Слова танцюють порожньо, безцільно, без відлуння. Вільні літери, б е з
призначення, як і я: перо, що розучилося писати сни.

Я пишу, не читаючи, слова танцюють у магії розірваного паперу. Світло і
тінь переплітаються, таємниці ховаються в чорнилі.

Сни чорнилом, згасаючі спогади, розмиття неспокійних ідей. Безформні
каракулі, сліди, загублені в танці розуму.

Спогади збережені,
відроджені в
теперішньому, майбутнє
поховане.

Я - дзеркало без зображення, розбите в душі, без відображення в часі. Коли я
бачу себе, я розпадаюся у відображенні: привид, який розчиняється.

Дим танцює в повітрі,
думки кружляють,
відлуння гомонить.

Поет не пише, сльози
стають словами, тиша
говорить.

Душа, невидима оку, але відчутна серцем. Шепоче таємниці,
які ніхто не чує,
Бо, можливо, душа - це лише відлуння того, ким ми є.

По слідах часу я біжу
назад, посміхаючись,
божевілья цвіте.

Я є тим, що відчуваю, без сенсу. Можливо, сенсу немає взагалі, це просто задня
передача, втеча в порожнечу. У тиші слова - мій притулок, вільний,
неприв'язаний.

Іноді я - загублений всесвіт, ніч без зірок, місяць, що ховається. Я тікаю в
темряву, де ніхто не може мене знайти, але, можливо, мене знайдуть.

Мої крики не є моїми власними, це відлуння голосів, що танцюють у моїй
голові. Вони пронизують мене крізь тишу, яку ніхто не чує, але так голосно
кричать всередині мене.

Час кружляє, немає
минулого, яке б його
обтяжувало,
сьогодення вислизає.

Нехай слова будуть вітром, без
крил, без мети,
єдиною думкою, загубленою в нескінченності.

Моя тінь освітлює мене, світло без деталей, швидкоплинне відображення. Іноді здається, що її не існує, але вона завжди там, танцює в сонячному світлі.

Слова, які я не пишу, мене душать,
їх не читають, але вони танцюють в моїй голові. Вірші без
рими, в голові, не думаючи.

У тиші ночі,
танцює відлуння в голові,
оживають слова.

Світ - це поема, про яку ми мріємо, але не пишемо. Я живу у всесвіті, де письмо
танцює без слів.

У всесвіті літер танцюють слова,
закохані. Народжується сонет.

Душа, що плаче, на
фортепіано відлунює
болем, мелодією і
любов'ю.

Порожнеча відлунює в моїх грудях,
постать, що танцює в темряві, я -
безмісячна ніч.

В темі душі світло
втратило свій спокій.
Лише твоя провідна
зірка сяє в меланхолії.

Тиша кричить у натовпі,
голоси лунають без
напрямку. Слова ночі, істина
в темряві.

Слова - моя шкіра, літери - моя кров. Папір - це всесвіт, в якому я дихаю. Без письма я порожній, я ніщо.

У сутінках я - світло, що танцює, шепіт, що обіймас. Між божевіллям і вагою існування я пишу нескінченність.

Я божевільний з пером,
де фантазія танцює і виривається на
волю. Папір поглинає, чорнило капає,
пекучі сльози, які несе серце.

Без письма я - тінь у часі. Я зупиняюся, застоююся, де слова вмирають, а тиша
обтяжує мене. Лише в буквах я дихаю.

Кожне слово - це пульс, кожне
речення - повітря, яким я дихаю.
Без них я розсипаюся в
порожнечу.

Погляди, які говорять,
роки, які проходять,
Почуття, що обтяжують мене.

Думки, що брешуть,
проникають у погляд, де
іноді я вмираю.

В океані письма, де краплі перетворюються на всесвіти, я зазнаю корабельної
аварії від текстів, що співають пісні сирен. Загіпнотизований, я тону в
нескінченних віршах.

Моя подорож - це човен без гавані, корабельна аварія, що обирає море. Плисти
- значить жити, керувати світом світів - значить мріяти.

Я готую чорнило, як той, хто гострить душу. Моя кров, мої слова, війна, яку я
веду в нескінченних реченнях. Я ніколи не перемагаю, але продовжую.

У порожнечі думок я загубився,

в місці, яке не є моїм притулком.
За межами уявного, тиша - це друг.

Загублений у часі,
знайдений у просторі, я
кружляю, ідеї приходять і
йдуть.

Я - це все, що я відчуваю, але я спустошую себе у вільні слова, які танцюють навколо, чекаючи, щоб сформулювати речення... Чи є в них сенс? Можливо, лише в хаосі.

У безмежжі порожнечі, де губиться думка, я опиняюся в підвішеному стані між ідеями, що танцюють у просторі.

Серце в тиші,
у повітряній пастці, без
дихання. Кохання? Лише у
вітрі.

Слова вислизують, вони танцюють у порожнечі. Вони не мої, не твої, вони вітру.
У ритмі каденції я втрачаю себе в словах, що розчиняються в повітрі.

Я вільний, але зв'язаний свободою, я
несу долю бути зв'язаним, власну біду,
свою долю.

Чорнило з вен,
на порожньому папері
танцює, мистецтво
народжується.

Думки, що течуть, як море, слова, що танцюють між простим і складним.
Фрази без сенсу, але з душею.

Слова танцюють у хаосі, зіштовхуються і тікають, перш ніж я встигаю їх зловити. Я
прошу у них крила, але все, що вони залишають мені - це мовчання.

У мистецтві я хотів тебе
любити, я летів крізь
далекі небеса, і врешті-
решт ти опинилася тут.

Я летів над прірвою душі, обіймаючи божевілля падіння. Коли я впав, я більше ніколи не піднявся. Лише відлуння удару та запаморочення склали мені компанію.

Самотність, простягни мені руку. Ти - брат, якого союз розлучив, але в душі назавжди залишив.

Сліди на душі, вони
ранять, вони вражають
істоту. Ніч висвітлює.

У погляді твоєму море любові. Я стрибнув з човна, я потонув, тільки щоб побачити тебе. Я плив, плив і не міг тебе знайти.

Заплямовані чорнилом, слова танцюють в хаосі. Тиша відлунює, шматочки мене розчиняються.

Я - голос тиші, крик, який
відлунює письмо,
відчужений шум.

Я вкрав у слова те, що ховала душа. Я позбавив його значення, вирвав з нього вагу. Коли я шукав його біль, він тікав, як тінь від сонця.

Я виривав слова,
оголена шкіра, відчуття,
що виливається з моєї
душі.

Думки - це молот, який б'є по душі. Я дозволяю йому текти, але "до" і "після" важать дуже багато. Почуття? Це просто... почуття.

Думки розлітаються,
хмари перетинають
блакитне небо, я
зустрічаю свого Бога.

Я лише диригент, а чорнило - це душа, яка виливається на папір. Не знаю, чи є обов'язки у письменництві, але я йду за ним, бо писати - це дихати.

Слова літають у повітрі, вони танцюють із зірками, плім! Місячне світло освітлює любов. Просто бути, спостерігати, писати... і відбувається тиша.

Душа поета, біль, що пече,
пробуджується в житті, вперта агонія.
Зв'язки падають, дихається вільно,
непрожиті задухи, поезія, що надихає.

Потоки думок, самотні у своєму плині, ведуть мене до порожнечі єдиної думки.
Більш самотньої, ніж сама тиша.

Порожнеча в мені, повна мене. Вдих, видих. Цикл танцює, груди співають,
тиша кричить.

Перо танцює по паперу, піднімаючись і опускаючись, створюючи подряпини,
які оживають. Ефемерні моменти буття і відчуття, де підкреслюється те, що відбувається.

Я тримаю ручку так, наче хтось володіє мечем, готовим розірвати тишу. У бездіяльності моменту я запалюю сигарету і готую себе до чергового розчерку на чистій сторінці.

Кожне слово, яке я пишу, несе в собі лють моїх грудей. Історії, що застрягли в моїй душі, які навіть папір не може звільнити.

Перо танцює, чорнило тече,
ненависть і любов, отрута на рану.
Воно то вітає, то відштовхує, і кінця-краю цьому не видно.

Поети завжди мають
рацію, у коханні вони -
чисті емоції. А розум?
Тільки в серці.

Сьогодні я притуляюся до слів,
створюю тишу, яка заколисує,

Засинаю в затишку фрази.

На перехресті життя, де час прощається, ми знаходимо безмежну порожнечу.
Поступитися - це не слабкість, це мистецтво злиття зі всесвітом.

Туга - це загублений корабель, що
пливе морем неможливого. Сліпий, я
йду за вітром бажання.

По рейках неба, об'єднані
самотністю, вони йдуть.
Даремно б'ються серця.

На шляху до таємниці відкривається відсутність таємниці, проста і складна,
як захід сонця, що танцює на горизонті.

Слова - це відлуння мовчання, яке
рот зберігає в таємниці, а серце
кричить на вітер.

У запамороченні страху
слава, захована в тиші,
полум'я без вогню.

Втомлене перо
залишає сльози на папері,
чорнило, що змушує
мовчати.

У порожнечі душі,
мовчання натовпу,
наодинці і не
наодинці.

Лише слова знають вагу мовчання. Я писала для вас, але врешті-решт писала
для самотності, яка залишилася в мені.

Я несу слова, легкі вірші
на своєму диханні,

поезія літає.

У словах відкриваю таємниці, про які душа мовчить, а серце зберігає. В

океані сліз,
я пірнаю в слова, я знаходжу
себе в глибині.

Я пишу вірші в душі,
самотність, яка мене
заколисує, компанія, яка
не дає замовкнути.

Коли я зупинився, заговорила тиша.
Ручка в руці, порожнеча на папері.
Слова втекли, залишилося
найголовніше.

Я біжу крізь час, слова танцюють, пишу без зупинки. Час тікає, але я пишу,
щоб його зловити.

Між хмарами алхімії письма ти живеш і відчуваєш. Тільки тоді, з пером у руці,
відбувається магія.

Між порожнечею і звуком, я втрачаю себе у словах, які знаходять мене. Ах,
яке солодке відлуння написаного.

У письмі я втрачаю себе,
в душі я нарешті знаходжу себе,
слова відчувають.

За відсутності слів мене
охоплює темрява.
Сила слів, світло, що проходить наскрізь.

Відчувати і не бачити,
дивлячись на приховану
таємницю, речі
спотворюються.

У вигинах життя грає доля. Погляди перетинаються, слова зіштовхуються.
Між миттю і нескінченністю ми - випадковість самих себе.

У холодній тиші
душа плаче у віршах,
серце в пастці.

Слова в кайданах, але вони летять. Написані для тих, хто читає, вони
звільняють серце.

У подиху вітру погляди
зупиняють час, вічну мить.

Час - це парадокс: ти живеш і вмираєш у ньому. Однак мить - це те, що вислизає
від нас.

Письмо - це життя без виживання,
казковий політ у бутті.
Воно ховається в часі,
воно віднаходиться в
словах.

Любов - це полум'я,
що зігріває і водночас обпікає.
Біль залишається в душі.

Засліплений словами, я бачу світ.
Записую їх, гублюся в глибині. Ясність
п'янить, глибока тиша.

Закрита в теперішньому,
письмо випускаю в
повітря, спокійно
пульсую.

Як передати смуток словами? Його не можна написати, його можна відчуті.
Він ховається у вже пережитих болях і стражданнях.

У морі життя,
безкрайньому
блакитному морі надії,
сум розбавлений.

Слова чекають, тихі, не сумні і не
мертві, вони живуть, коли ми
торкаємося до них.

Почуття в словах, всесвіт в одній миті.

Слова - як насіння в серці, вони проростають з часом. Ми шукаємо
потрібне, але мить швидкоплинна. Зрештою, завжди настає тиша, яка
викрикує те, що залишилося недомовленим.

Голоси з нескінченності перегукуються, крики, що пробуджують. Реальність
шепоче, ти чуєш?

Почуття - це слова, сліди,
залишені в часі, записані життя.

У тиші слів ті, хто їх не читає,
не відчують їх. Але ми
подорожуємо в них.

Серед туману,
танцюють ніч і бажання,
я медитую вдалині.

Відчувати - значить жити,
Почуття орієнтуються,
душа вібрує.

Я самотній,
відлуння моєї самотності
кричить тиша.

У центрі мого буття,
гіркого і рідкісного, я
пливу, мій дух пірнає.

У тиші буття піднімається
самотня місія, відлуння в
порожнечі.

Зірки танцюють,
хмара, що швидко минає, все
ефемерне.

Ось він я, заплутаний у бутті, просто буття. У

темряві я знаходжу ясність,
чим більше тіні, тим більше тверезості.
Душа танцює в тиші.

Дивлюся на себе, пишу.
Кома і крапка, я будую, я
руйную, я відроджуюсь
над прірвою.
Мій крик - будувати знову

Це я, тільки я, без того "я", яке є всіма "я", які не є мною. Між усім і нічим, я -
вітер, що проходить повз.

Я дивлюся на горизонт і думаю... ти тут. Це правда, ти тут. У тиші світанку,
у впевненості твого буття.

Я стою і думаю, що забула... але, можливо, забуття - це лише нагадування,
що не все потрібно пам'ятати.

Важкі думки,
як хмара розвантажується,
душа плаче.

Відчувати тебе - це як танцювати з вітром, не торкаючись, але душею кружляючи.

Я біжу, біжу, біжу, гублюся. Я просто хочу бігти, летіти без мети. Свобода танцює по моїх слідах.

Письмо вібрує,
літери летять у
безмежному танці слів.

Скільки разів серце спотикається, але продовжує танцювати? Мислення - дивна

річ,
Бути чужим для мислення,
чи просто думати про буття?

Дивне - це те, що нас оточує,
невидиме, але таке зрозуміле,
дивне, що охоплює нас.

Бути підкореним без волі, серце у
вузлах, душа мовчить. Свободо, де
тебе тримають?

Вічне життя,
жити і зберігати.
Ніколи не
порожніємо,
ми завжди носимо наші душі,
повні спогадів.

Я змішую ідеї,
розбавляю, розділяю,
знову створюю світи.

У мистецтві творення кожен день - це нове чисте полотно. Творити,
відтворювати і знову творити... це нескінченний танець уяви!

Творення - це порожнеча, повна світів,

де небуття танцює з відсутністю, а
уява - це віддуння тиші.

Меланхолійна доля,
тягар, який несе час, подих без
полегшення.

Ілюзія - це пензель життя, правда - полотно. Чим більше ми малюємо, тим
більше з'являється шляхів.

Поглинутий думками,
розчавлений, розірваний на
частини, я відроджуюсь
зміцнілим.

Думки танцюють, погляди
застрягли в часі, вічна
пам'ять.

Загублений у просторі, де
простір неосяжний, але
мені бракує землі.

Відсутній, я блукаю.
Шукаю себе в
порожнечі, гублюся у
віддунні.

Я блукаю між словами, як той, хто танцює з вітром. Притуляюся до потрібного і,
зітхнувши, відпускаю себе.

Між уявою і реальним уявленням відбувається політ. Політ з повним
відчуттям польоту - це мистецтво, яке нас підносить.

Ця рідина, яка застигає і ллється, не виливаючись... таїнство, яке тече крізь
душу.

Народжуючись і відроджуючись
щомиті, час вислизає від нас, але ми
рухаємося далі.

Я блукаю на вітрі, пульсую життям.

Радість і незадоволення,
навіть якщо задоволений, то
марно. Життя, протиріччя.

Танці душі, обійми тіні, легкість
і вага в повній грації. Буття, що є
сонцем, буття, що минає.

Вітерець, що танцює,
неспокійний розум
зустрічається, світло, що йде
вперед.

Світло, що сяє,
буття, що відкриває себе,
вічне. Відображення
душі.

Слова, що кружляють, думка, що танцює. Зворотний бік мислення - це теж
вірш.

Слова танцюють,
у вірші, що зачаровує,
піднімається магія.

У повітрі витає смуток,
крила свободи йдуть,
повертаються в серці.